

Előszó

Tovább hódít a Street Saints! A mindenki által ismert világhírű rock-zenész, Hammer fia, aki stílusosan az Axe becenevet viseli, együttesével nemcsak több listán vezeti a legnépszerűbb slágereket, de meghívást kaptak egy nemzetközi hírű zenei Fesztiválra is, Európába. Legismertebb daluk, amivel be-robbantak az amerikai zenei életbe, a Ránk dől a világ.

Ránk dől a világ

1st verse:

*Nem vagyok több, mint egy összekarcolt kép,
Egy üres sor a tankönyvem végén,
Egy szám, ami pontosan azonosít,
Csak rólam nem mond semmit, ami számít.*

2nd verse:

*Félszavakból nem értjük egymást,
Pad alá rejtjük a lázadást,
Egy elhagyott bakancsnyom, az vagyok,
Valaki más hazugságán táncolok.*

Refrain:

*Ránk dől a világ – de mi állva maradunk,
Nem kérünk a múltból, a jövőnket akarjuk!
Tépjük a csendet, míg nem lesz több titok!
Ránk dől a világ – és végre hallani fogsz!*

3th verse:

*Túlélni nem elég, ha közben nem vagy élő,
Egy név vagy a listán, egy befejezett kérdő.
Neked ez rend? Nekem ez csak börtön!
Hol van a jövő? Jöjjön már! Jöjjön!*

4th verse:

*Kinyílt a szemünk, dobban a lábunk,
Bármit is mondasz, már nem hátrálunk!
A falak repednek – hallod? – ez a mi hangunk,
Nem félünk már! Hangosan kiáltunk!*

Refrain again:

*Ránk dől a világ – de mi állva maradunk,
Nem kérünk a múltból, a jövőnket akarjuk!
Tépjük a csendet, míg nem lesz több titok!
Ránk dől a világ – és végre hallani fogsz!*

Bridge:

*Ki vagyok én? Hát te ki vagy?
Fusd a köröket! Nehogy lemaradj!
Fusd a köröket!
Nehogy lemaradj!*

Final refrain (explosion):

*Ránk dől a világ – de mi állva maradunk,
Nem kérünk a múltból, a jövőnket akarjuk!
Tépjük a csendet, míg nem lesz több titok!
Ránk dől a világ – és végre hallani fogsz!*

Ránk dől!

Tépjük!

Hallani fogsz!

Első fejezet: Noel

Tizenhét évesnek lenni szívás! – gondolta Noel, miközben elfújta a tortán a gyertyát a Los Angeles-i hatalmas házuk konyhájában. Rozika, a magyar házvezetőnő a kedvenc spagettijét készítette. Iván, a család orosz sofőrje és az ő személyi testőre is egyben, felhozott a pincéből egy üveg valódi orosz pezsgőt, mert a férfi legalább tudta, hogy Noel csak az édes italokat szereti.

Mint oly sokszor, most is hármasan ünnepeltek.

A fiú egyhajtásra megitta az első pohár italt, azért, hogy ne a fájdalmat érezze a lelkében, hanem csak egy semmitmondó bódulatot a fejében. Két rossz közül ez tűnt a kisebbiknek.

A két felnőtt összenézett a feje felett, de nem szölk egy szót sem.

Az apja, Kovats „Hammer” Benjamin, született Kovács Béla, nemzetközileg elismert gitáros, éppen Moszkvában lépett fel, mint vendégzenész, egy százharminc állomásból álló világkörűli turnén. Onnan mennek tovább Ázsiába.

Eredetileg csak az első negyven állomás lett volna az övé, de az együttes gitárosának a csuklóműtétje

nem sikerült, így inkább leszerződtették őt a teljes turnéra.

Tizenkét hónapra!

Aznap ugyan a koncertnaptár szerint nem volt fel-lépésük, a fiát mégsem volt ideje felhívni, hogy bol-dog születésnapot kívánjon neki.

Noel anyja, Gizell Tury, azaz Kovácsné Túri Gizella operaénekes, aki most éppen a milánói rajongókat bűvölte el, mint az új csillaga a coloratura soprano (koloratúrszoprán) áriáknak. Még csak egy hónap telt el a féléves szerződéséből.

Neki sem jutott ideje ilyen apróságra, mint a fia születésnapja.

Mint mindig, most is fontosabb volt a szülők szá-mára a saját életük, karrierjük. Ezért költöztek szinte állandóan. Először csak az ígéretek földjére, Amerikába, később aztán több amerikai nagyváros után, végül négy évvel ezelőtt, Los Angelesbe. A kar-rierjük miatt. Megvették álmaik házáat, egy baromi nagy épületet, hatalmas hátsó kerttel, medencével, aztán hosszú hónapokra eltűntek, magára hagyva Noelt.

Nem, nem szó szerint! Hiszen Rozika és Iván min-dig a gyerekekkel volt. Pelenkás kora óta.

Nemcsak a születésnapok kerültek a szemét-dombra ebben a neves családban, hanem a

névnapok is, amit az amerikai szokásokra hivatkozva töröltek az életükből. Az iskolai évváró, sőt, talán még a hálaadás és a karácsony is nélkülözötte a szülőket.

Végül is ezért lakik velük Rozika meg Iván!

Arról nem is beszélve, hogy a tizenhét éves fiú néhány éve már túl idős volt ahhoz, hogy „cuki” legyen! Gizikét kifejezetten öregítette, Bélának pedig nem fért bele az örök-rosszfiúról szóló imázsába.

Hogy mennyire érezte feleslegesnek magát mindközben Noel? Ugyan már! Tinédzser hiszti! Majd kinövi! Hiszen mindent megkapott, amiről más gyerekek, tinédzserek, fiatalok csak álmodozhattak, akár egy életen át!

Jákó, Noel zenekarának, a Street Saints-nek a menedzsere szerint, a fiú örüljön annak, ami van: a szuper felszerelésnek, a profi próbateremnek, a kitaposott lemezszerződésnek az egyik legnagyobb kiadónál, a MegaTon-nál!

Mit akar még?

Nem kisbaba már, hogy dadus kelljen mellé!

Ráadásul Dr. Steve Counti, a család ügyvédje, gondoskodott arról is, hogy a kisebb-nagyobb kihágásaikat rendre elsimítsák. Mindig azt mondta, hogy amíg embert nem ölnek, addig nincs nagy baj.

Azt hitte, hogy humoros.

A zenekar másik három tagja mind másként állt a dolgokhoz. Egy gimibe jártak, sőt, egy osztályba. Hamar egymásra találtak. Először csak otthon zenéltek, Noelék házában. Ott nem zavartak senkit.

Iván egyszer készített egy felvételt róluk és egy fájlban elküldte Hammernek. A válasz azonnal megérkezett: vegyél meg nekik mindent, ami kell, aztán beszélj Steve-vel, hogy csináljon egy pizok kemény szerződést a fiúk között. Egyre figyelj: minden a fiam nevén legyen! Jákóval megbeszélem a többit.

Így indultak.

Levente Várnai volt a dobos. LV, ahogy magát hívta (eLVí). Apja szintén magyar származású, filmrendező, anyja talán portugál vagy spanyol, de már Amerikában született színésznő. Sok figyelmet ő sem kapott otthon, viszont volt egy öccse, ezért kevésbé érezte magát egyedül.

Magyarul csak azt a néhány szót tudta, amit Noeltől tanult. Az apja házában senki nem beszélhetett ezen a nyelven.

Toni Benton volt a basszusgitáros, kicsi korától Tonton-nak hívta mindenki. Ritka békés fiú volt, jó humorral, mellette nagyon jó kosaras, de jobban szeretett zenélni.

Apja a többiekhez képest szigorúan fogta, még az együttes szerződését is figyelmesen elolvasta, majd, mint a fia jogi képviselője, aláírta.

Végül Christopher Gidday, azaz Gidday Kristóf. Apja egy multicég amerikai ügyvezetője. Éltek korábban Japánban és Brazíliában is. Gidda volt a gitáros, aki már előtte is fellépett itt-ott. Magának való, csendes gyerek.

Utált minden vitát, minden feszültséget. Nem akart mást, csak zenélni. Egyedül vagy bandában? Mindegy, addig, amíg jönnek a hangok!

Noel torkát a sírás szorongatta, de nem akarta, hogy sajnálják! Nem akart gyengének mutatkozni az előtt a két ember előtt, akik mindent megtettek érte, azért, hogy „családban” érezze magát.

Rozika ismerte a kedvenc ételeit, a süteményeket, amiket szeretett, Iván viszont soha nem hagyta, hogy

nagy hülyeséget csináljon. Mint egy türelmes apa, magyarázott neki, vagy ha kellett, alaposan megmosta a fejét.

Ők törődtek vele.

A farzsebébe tette a telefonját, magához vett még egy szelet tortát, miközben köszönetként két puszit adott Rozika arcára. Másik kezébe fogta a pezsgőüveget. Enyhén dülöngélve elindult, fel, az emeletre, a szobájába.

Rozika csak egy jókorát sóhajtott, Iván meg a fejét rázta, mint aki nem érti azt a két embert, akik a világra hozták ezt a tüneményes gyereket, hogy miért nem vesznek róla tudomást?

Három óriási lakosztály hármójuknak.

Ennyiből állt az emelet.

Több, mint nyolcszáz négyzetméter!

Noel lépteitől kongott az üres folyosó, amíg elérte a saját ajtaját. Ott végre szabadjára engedhette a fájdalmát.

Miközben a könnyei potyogtak, daczból megitta a maradék pezsgőt. Ahogy volt, ruhástól, cipőstől eldőlt az ágyon és végre mély álomba merült.

Amikor három órával később megszólalt a telefonja, azt sem tudta hirtelen, hol van.

Már megint Geri hívta, Levente öccse.

– Mennyi kell? – kérdezte még mindig félálomban.

– Egy húszas elég lesz, de gyere is értem!

– Küldöm a zsét, aztán felejts el! Végleg! Pumpold a bátyádat! – nyomta ki a hívást, és elküldte a húsz dolcsit Geri számlájára.

Aztán ráírt a tesójára, Levire.

„Az öcsédnek megint pénz kellett, és megint engem talált meg. Utoljára kapott tőlem. Intézzétek családon belül a többit! Ja, és fuvar is kell neki! Szóval emeld meg a lötytyedt segged aztán menj érte!”

Szinte azonnal jött az arrogáns válasz.

„Mi van, tönkrementetek, hogy egy szaros húszasért ekkora balhét csinálsz?”

Noel elképedt, aztán előntötte a düh, az elkeseredés, a csalódás, minden, amit érzett, egyben. Csak annyit írt vissza:

„Nincs több zsé! Letiltottam az öcséd számát! Tiltam le a tiédet is?”

Tudta, hogy Levinek mindene a zenekar, nem véletlenül volt ő az egyetlen riválisa a csapatban. Még szép, hogy nem akart kiszállni!

Noel egy pillantást vetett az órájára: hajnali fél négy volt. Fogta a garázsnyitót, a bőrdzsekijét és már indult is.

Az apja Ferrarija le volt kódolva, sajnos, azt nem vihette el. A saját Fordja most nem hozta lázba, annál inkább apja legújabb szerzeménye, a „csekély” százhuszonkétezer dollárba került moci. Apja előszeretettel dicsekedett mindenkinek, hogy a Kenau Reeves műhelyében készült motort személyesen a színész adta át neki.

Mintha ez bárkit meghatott volna! Az ő barátai a suliban azt sem tudták, ki az a fazon!

Noel az évek alatt kitapasztalta, hogy Iván éberren alszik, ezért csak az oldalsó ajtón át tolta ki a motort. A garázsajtó hangjára biztos, hogy felébredt volna.

Most nem akarta végighallgatni, a „ne legyél felelőtlen”, meg a többi rizsát, hogy végül meghátráljon és visszaforduljon.

Úgy döntött, megy egy kört a motorral, kiszellőzik a feje, aztán majd alszik délig. Megteheti, vasárnap van.

Második fejezet: Flóra

Fruzsikám, mindent betettél, tündérem? Tudod, hogy tökéletesnek kell lennie a megjelenésednek! A híres Szirmai családnál nem hibázhatunk! Hogy miért most kellett Elza néninek kórházba kerülni? – sóhajtott színpadiasan Ildikó, Fruzsina anyja, aki saját magát divatdiktátornak nevezte, pedig csak egy butikja volt Budán. – Sehova nem tudtam lepasszolni Flórát. Remélem, nem csinál semmi hülyeséget!

– Ellenőrizted a ruhatárát, amit hoz? Nehogy megint három számmal nagyobb cuccokban jelenjen meg a családi vacsorán! – tette hozzá morogva László, a családfő, miközben a Valentino öltönyét igazgatta magán. – Igazán kihozhatnál ilyenkor neki is egy-két normális göncöt a butikból!

Az építőipari szakmunkásból lett vállalkozó nem szeretett a „régi időkre” emlékezni, amikor még egy valódi Nike cipőt sem tudott megvenni, hamisítványokban járt. Bezzeg, amióta futott a szekér, csak a legismertebb divatházak öltönyeit viselte!

– Majd megy a partra, aztán firkálgat! – húzta meg a vállát Fruzsina, a nővére. – Egy alkalmat meg ki fog bírni, amikor a család nálunk lesz!

Flóra mindeközben ott ült, a családjától alig egy méterre, a reggeli teáját iszogatva. Kényelmes, laza nyári nadrág, XL méretű póló és egy kínai papucs volt rajta. Szőke haja a tarkóján összefogva, hamvas, üde arca még soha nem látott sminket.

Szomorúan gondolt arra, hogy a tizenhatodik születésnapjához is hiányzott több, mint két hét!

Egyszer érje el az áhított tizennyolcat, aztán jusson hozzá nagyanja örökségéhez, azonnal beiratkozik egy művészeti suliba! Utálta a közgazdaságtant, amit az apja kényszerített rá.

Bezzeg a nővére egy sima gimiben is alig tudott leérettségizni, mégis ő a kedvenc! Pusztán azért, mert szép.

Fruzsina tökéletes sminkben és Dior nyáriruhában várta az indulást. Valamikor, tizenéves korában megnyert egy szépségversenyt, amit a szülei szponzoráltak, sőt, az anyját a zsűribe is beválasztották (volt az a pénz...). Onnantól ő lett az ünnepest szépségkirálynő a családban! A fényképe ott lógott a butikban, de még az apja irodájában is. Természetesen azonnal az Ildikó Divat(butik) arca lett! Vele

készültek a reklámfotók. Azóta nem hajlandó smink és tökéletes ruházat nélkül mutatkozni, még a családjá előtt sem.

Ott csillogott a gyémántköves gyűrű, amit vőlegénye, Szirmai Endre orvos húzott az ujjára néhány hete. Ő volt a híres Szirmai család egyetlen fia és ezáltal örököse. Endre gyerekorvos volt, de a „gyerek” szót Fruzsi rendre elfelejtette a bemutatásánál. Azt remélte, egy idő után inkább „átképezi” magát plasztikai sebésznek, ami utat nyitna nekik a celebvilágba! A gyerekek ugyanis még nem híresek, nem is osztogatják a zsíros borravalókat – tette hozzá magában a lány elégedetlenül.

A leendő anyósa legalább jól választott, fogorvos, és egy magánklinika vezetője is egyben. Pénzük van bőven, az biztos! Az apósa vegyész professzor, feltaláló meg kutató. A lényeg, hogy többször is készült vele interjú a találmányairól. Azt ugyan Fruzsina nem értette, hogy mik ezek a találmányok, de kedvesen mosolygott, és csak magában ásítózott, amikor ez került szóba.

Ildikót szintén rossz helyre pottyantotta a gólya születésekor, egy budapesti, nyolcadik kerületi ház-mesterlakásban nőtt fel. Szerencsére azóta rehabilitálták a városnak azt a részét, tehát már nem volt ciki kimondani, hol született. Így ismerte meg a férjét is, aki akkor már vállalkozó volt.

Az első alkalommal terhes lett és boldogan cipelte oltár elé a férfit. Később aztán mindig volt egy újabb vágya, egy még újabb álma, amiért László hajthatott. Amikor meg a szépséges Fruzsina megszületett, már tudatosan építette a saját életét is, mármint a butikot, ami még most is több pénzt vitt, mint hozott, ám ezt rajta kívül senki nem tudta.

Sajnos, öt évvel később besikeredett valahogy Flóra. Túl későn vette észre, hogy terhes. Akkoriban kezdett el szépségversenyekre járni az elsőszülöttjével, ami minden idejét lefoglalta.

László kibérelt egy villát a Balaton-parti kisvárosban az egész nyárra, hadd lássák a népek, hogy ők sem mennek a szomszédba pénzért! A Nagy család méltó a nevéhez és nagylábon él!

Most lesz a találkozás Szirmaiékkel, akik ott élnek, így aztán nem éghetnek le! Lehet, hogy nekik nincs millió diplomájuk, de eszük annál több! Ők is sikeres emberek a maguk módján, Fruzsi méltó menyük lesz.

Hiába na, megvan a magához való esze a lánynak!
Bár a kicsibe feleannyi sütnivaló szorult volna!

Hárman három autóval indultak útnak, mégis komoly gondot okozott, hogy Flóra az egyetlen táskájával hova férjen be. Végül az apjához került: az anyósülésre a lány, a táskája a lábához (azt a két és fél órát kibírja, hogy kicsit kényelmetlenül üll), a rajzmappáját meg óvatosan a combjára fektette.

Flóra igyekezett láthatatlan maradni, mint mindig.

Ő volt a késői, a megtűrt gyerek a családban, a púp mindenki hátán. Amikor nagyon muszáj volt, hogy elviseljék, akkor ő volt az is, akin büntetlenül lehetett élcelődni, durva viccet csinálni a hobbijából, a rajzolásból. De őt még ez sem érdekelte mindaddig, amíg papírt és ceruzát foghatott a kezébe!

Harmadik fejezet: A baleset

A kerékpárjával Noel már legalább ezerszer kilógott a házból, a nehéz motor azonban majdnem kifogott rajta. Tudott ugyan motorozni, bár eddig csak a Harley Davidson-t merte elvinni a garázból. Apja egy időben mindenhova azzal járt LA-n belül, mert az illett az imázsához.

Hát, ha Hammer-hez egy H.D. illik, akkor Axe-hez valami igazán erős, domináns motor a nyerő!

A Ford Bronco-ja már majdnem kétéves volt, lassan a suliban is gáz vele megjelenni! Iván mindig azt mondta, az legalább biztonságos. Ja, meg unalmas!

LA-ben még csak ki sem tudja használni, amit tud!

Közben sikerült észrevétlenül kitolni a járgányt a gyalogos kapun is, és gurulni kezdett az enyhén lejtős magánúton, ami pár száz méter után torkollott csak bele a főútba.

Noelnek motorra nem volt jogosítványa, ez azonban a legkevésbé sem zavarta. Ahol nem segített a híres apja neve, ott majd segít Steve, az ügyvéd. Legalább megdolgozik a pénzéért!

A hajnali órákban még nem ébredezett a város. Noel egyetlen autóval sem találkozott, ezért aztán

egyre merészebben húzta a gázkart. Egészen addig, amíg az egyik kanyarban azt érezte, hogy már nem ura a motornak. Akkor elkövette a végzetes hibát: erőteljesen ráfékezett.

Egy pillanatra még átfutott az agyán, hogy most, talán, meg fog halni... aztán elsötétült előtte minden.

Amikor magához tért, egyik karja sajgott, a másikba valószínűleg infúzió csöpögött, mert nem tudta megmozdítani. Mellette halkán suttogott Rozika Ivánnal. Noel még nem nyitotta ki a szemét, hallani akart mindent.

– Még most sem az volt az első kérdése, hogy a gyerekek mi van! Csak a drága motorját féltette! – dohogott az idős nő. – Az anyja meg a másik fele! Hogy ő nem mondhat le miatta előadást! Ki hallott még ilyet? Minek nekik akkor a gyerek? Kornyikálnak a színpadon, aztán legyenek azzal boldogok!

– Nem tudhatjuk mi azt, hogy gondolkoznak mások! Talán abban bíznak, hogy öreg korukra, amikor már nem tudnak színpadra állni, nekik is jó lesz, ha nem lesznek egyedül! – próbálta Iván védeni a főnökét, nem túl meggyőzően.

– Ugyan már! Hiszen Béla az apját sem látta évek óta! Pedig a Géza úr pénze nélkül egyik se jutott volna sehova! Mert ők művészek! Aztán várták a sült galambot a szájukba! A Gizit is csak az Operaház kórusába vették fel az elején! Béla meg a markát tartotta állandóan, hogy most Németországba megy meghallgatásra, aztán Londonba, aztán a jó ég tudja, hova! Végül az apja megelégtelte az egész cirkuszt! Felhívta egy régi katonatársát, hogy nyomja már be valahova a Bélát, lássa, van-e tényleg tehetsége, vagy csak a szája nagy! Azon csodálkozom én, Iván, hogy engem megtérnek maguk mellett! Mert én még a drága jó Géza úrnak voltam a házvezetőnője, amikor szegény Irénke, a felesége meghalt!

Noelre sajnos rájött a köhögés, a kiszáradt szája meg torka eddig bírta.

– Na végre, kisfiam! – simította végig Rozika óvatosan az arcát. – Ideje volt magadhoz térni! Az orvos szerint akár haza is vihetnénk, mert nagyon szerencsésen estél. Igaz, tele vagy kék-zöld foltokkal, de nem tört el semmid! Apád meg azt mondta a rendőrségnek, hogy ő engedte meg, hogy gurulj néha egyet a motorral, amikor ő nincs itthon.

– Az ügyvéd úr is üzent. Ha bármit kérdezne tőled a rendőrség, mondd azt, hogy nála van a jogosítványod. Véletlenül elvitte magával, amikor a banki papírokat írtad alá – tette hozzá Iván fejcsóválva.

Két óra múlva Noel már otthon volt, ismét. Az arca ezer színben pompázott. Az orvos azt mondta, hogy még napokig, sőt talán hetekig is ilyen lesz. A jobb válla fáj, a karja szintén tele volt horzsolással, csakúgy, mint a lába.

Még le sem ült a konyhában, hogy egyen valamit, amikor az apja hívta.

– Pakolj össze! Még a nagyapádhoz! Este indul a gép! A zenekartól meg búcsúzz el! Nem érdeemled meg, hogy támogassalak!

– Köszönöm, jól vagyok, csontom nem tört... – mondta Noel pikírtén a telefonba.

– A motoromban keletkezett kárt pedig levonom az örökségedből – folytatta az apja, anélkül, hogy reagált volna bármit a fia megjegyzésére.

– Dugd fel a motorodat is, meg a pénzedet is! – fakadt ki Noel. – Egyáltalán eszedbe jutott, hogy tegnap volt a születésnapom? Vagy a gruppi miatt kiment a fejedből? Tudod mit, inkább a sose látott nagyapám, mint te meg az anyám! Mert ti nem szülők vagytok, csak gyerekcsinálók! – tette le a telefont, a könnyeit nyeltesve.

Rozika azonnal átölelte, Iván csak a fejét csóválta. Hiába reménykedett, Hammer nem hívta vissza a fiát.

Épp csak ettek valamit és kiültek a teraszra, amikor az anyja neve jelent meg a kijelzőn. Ki akarta nyomni a hívást, de Iván megfogta a kezét.

– Add meg a lehetőséget neki is! Legalább az első két percben – tette hozzá fáradt mosollyal az arcán.

Noel értette a célzást.

Ahogy felvette a telefont, az anyja máris rázendített. Megszólalni sem volt ideje.

– Te tényleg nem vagy normális! Már kezdtem azt hinni, felnőttél végre, de nem! Mit képzelsz, hogy összetöröd az apád motorját!? Ahelyett, hogy énekelni tanulnál, hogy karriert építenél a te háttérreddel, még mindig úgy viselkedsz, mint egy szaros hatéves!

– Honnan tudod, hogy viselkedik egy hatéves? Soha nem voltál mellettem két percnél tovább, kivéve, amikor még babaként fotóztak, mert az PR szempontból épp előnyös volt neked! – vágott vissza elkeseredetten Noel.

– Mit gondolsz, miből élünk jól? Abból, hogy apád meg én, hülyére dolgozzuk magunkat! Miből van a nagy ház, mi? Miből építettük fel ezt az egész luxust, amiben te lubickolsz?

– Nagyapa pénzéből? – vágta oda Noel.

– Nekem erre nincs időm! Nőj fel! – tette le az anyja a telefont köszönés nélkül.

– Egyébként jól vagyok, tényleg, jólesett, hogy kérdezted, anyám! Meg boldog születésnapot is nekem!
– morogta halkán, miközben letette a telefonját, aztán elindult a szobájába, pakolni.

Mert akár jön az ügyvéd úr, aki a piszkos munkát végzi a családnak, akár nem, ő akkor is megy!

Mindegy, hová! Csak el innen!

Akár még a nagyapjához is, akiről csak azért tudta, hogy létezik, mert Rozika előszeretettel emlegette a Géza urat, aki nem érdemelte meg, hogy a fia úgy bánjon vele, ahogy.

Még be sem csukta a szobája ajtaját, amikor Levi már elindította a facetime hívást a zenekari tagok között.

– Igaz, amit Jákó mondott? Hogy sztornó a két felépésünk, és még az sem biztos, hogy a Sziget nem lép vissza, miattad? – üvöltött a telefonba.

– Honnan tudjam? Velem még nem beszélt Jákó, pedig, ha jól tudom, én vagyok a zenekar alapítója, névadója, sőt, egyelőre még a vezetője is! – vágott vissza Noel elkeseredetten.

– Mi történt valójában? Hogyhogy már nem vagy kórházban? – kérdezte a mindig udvarias Christopher.

– Nem mindegy?! – szólt közbe Levi megint. – A lényegről beszéljünk! A karrierünkről!

– Helyes! Beszéljünk a lényegről! – emelte fel a hangját Noel is. – Miután az éjszaka közepén a drogos öcséd megint tőlem kért pénzt, elmentem kiszéllőztetni a fejem! Igen, az apám motorjával! És kisodródtam egy kanyarban! – üvöltött most már ő is.

– Nem az én öcsém a lényeg, hanem a zenekar! – próbált meg visszakozni Levi.

– Basszus, LV, leszakadhatna végre az öcséd Noelről! Egy rakás zsétek van nektek is, miért nem külditek el egy rohadt elvonóra azt a gyereket!? – állt Noel mellé Tonton. – Egyébként meg eddig is mindent Axe-nek köszönhattünk, hát most legalább megmutathatod, hogy te mit tudsz, a hőbörgésen kívül!

– Oké, skacok, nem kell egymás torkának ugrani! LV szépen betanulja a számokat, úgyis mindig énekesi babérokra tört, aztán megmutatjátok Jákónak, hogy szóltok hármásban! Ha okés, a két fellépést megcsinálhatjátok nélkülem. Én meg egyébként is Magyarországon leszek a következő két hónapban, szóval nem kell a Szigetet lemondani! – válaszolta fáradtan Noel.

– Csak nehogy olyan jól működjünk, hogy ne legyen rád szükség! – szúrta még egyet Levi, aki egyre elviselhetetlenebb volt az irigységével.

– Ha így gondolod, akkor viszont nyisd ki a pénztárcádat, mert a felszerelést az apám vette, NEKEM, az ÉN zenekaromnak. Mindegy, hogy abban a bandában hogy hívják a dobost, vagy bárki mást! A próbaterem bérlete az én nevemre szól, a zenekari logó az enyém, ahogy a név is! Az összes fellépést, az interjúkat, mind az apám neve miatt kaptuk meg, ha ez még nem tűnt volna fel neked! A Sziget fesztiválra is ő intézte a meghívást! A PR-t, a menedzsmentet, a koncertszervezést, mindent az ő emberei csinálnak! Miattam! Nem miattad, Levi! – zárta le a beszélgetést Noel és kikapcsolta a telefonját.

Nem várt tovább, ő maga hívta a család ügyvédjét.

– Mikor indul a gép? Nem látom a repjegyemet a telómon! – kezdte flegmán.

– Neked is jó estét!

– Ne húzd az időt, vagy nem igazolom le a számlát, amit az apám orra alá dugsz ezért a beszélgetésért! – közölte Noel pikírtén, mert tudta, hogy az ügyvéd úr igen érdekesen számol időnként.

– Te akartad, kisfiú! A számládat apád már zároltatta a nyári időszakra. Nagyapádnak átutaltam pénzt az ellátásodra meg zsebpénznek, hogy ne legyen annyira csóró. Ruhát, cipőt meg amit akarsz, vigyél magaddal. Két bőröndöd lehet, húsz-húsz kiló maximum. Kézitáskában csak az irataidat, a laptopodat viheted, meg a telefonodat. Iván kivisz a reptérre, azóta már a kapunál vár rád. Ja, és majdnem

elfelejtettem, büntiből turistaosztályon utazol! Biztosan meghatározó élmény lesz számodra! – tette hozzá gonosz kacagással az ügyvéd úr, de már bontotta is a vonalat.

Rozika várta lent, a bejáratnál. Miközben megölelgette, még odasúgta neki: adj egy esélyt a nagyapádnak! Jó ember, hidd el! Csak nagyon fáj neki, hogy a fia úgy eldobta magától, amikor híres lett – és a kezébe nyomott nyolcszáz dollárt, készpénzben.

– Egy kis költőpénz! Ez sokat ér Magyarországon, kisfiam! Vigyázz rá!

Iván bepakolta a két bőröndöt a csomagtartóba. Mielőtt kihajtottak volna a kapun, Noel kezébe nyomott egy borítékot.

– Majd megadod, amikor megint lesz pénzed! Ezerkétszáz dollár van benne. Vigyázz, mert ennyi pénze sok magyar családnak nincs egy hónapban sem abban az országban! Ne dicsekedj vele, de mindig legyen nálad pár ezer forint, bármerre jársz! Az útleveleddel akárhol be tudod váltani: bankban, vagy hivatalos pénzváltóknál! Máshol ne próbálkozz, mert ott, ha hamis pénzt kapsz és lefülelnék, azonnal

börtönbe kerülsz! Nagyapádat meg üdvözlöm! Rozikával együtt sokszor beszélgettünk vele az interneten. Főleg rólad! – tette még hozzá mosolyogva.

A reptéren ettek egy hamburgert, ami otthon, Rozika konyhájából ki volt tiltva. Aztán Noel elkészönt.

Iván még sokáig nézett a gyerek után.

Szegény feje! Legalább jó kezekben lesz! Géza majd figyel rá!

Gyorsan felhívta a főnökét is, de már csak üzenetet tudott hagyni, hogy a gyerek rendben elutazott.

Negyedik fejezet: A találkozás

Noel délelőtt tíz órakor érkezett a magyar főváros repülőterére. A nagyapja helyett valami szomszéd várta. A lányát kísérte ki, aki Angliába ment vissza. Ott dolgozik nővérként – dicsekedett a férfi egyvégtében.

Ez a szomszéd – valami Lajos – bőbeszédű volt, a több, mint kétórás út alatt be nem állt a szája egyetlen percre sem. Az időeltolódás egyébként is megviselte Noelt, de a „kedves” útitárs sem hagyta pihenni, mondván, akkor majd este nem tud aludni.

Délután kettő előtt pár perccel állt meg velük az autó egy kis kertes ház előtt. Lajos kettőt dudált, majd ő maga is kiszállt, segített kiemelni a két jókora bőröndöt a csomagtartóból.

Noel, mivel még fényképen sem látta soha a nagyapját, ugyancsak meglepődött, amikor egy magas, szikár, még mindig katonásra nyírt hajú, de élénk, fekete szemű ember jött ki a házból.

– Géza bátyám, meghoztam az unokát! – fogott kezét vele a szomszéd. – Csendes, jólnevelt fiú, nem lesz vele gond! – tette hozzá Lajos.

Noel igencsak elcsodálkozott a szavain.

Jobbnak látta nem felvilágosítani, hogy mellette egyszerűen lehetetlenség volt szóhoz jutni.

– Köszönöm a szívességedet, komám! Alkalomadtán meghálálom! – válaszolta az idős férfi, majd kinyitotta a kaput.

Nagyapjával mind a ketten zavarban voltak. Két idegen, akik nem tudták, hogy viselkedjenek egymással.

– Hozd a bőröndjeidet! Megmutatom a szobádat, aztán kipakolsz, lezuhanyozol. Utána elmegyünk a boltba, hogy tudjad, hol van. Holnaptól a te dolgod lesz a vásárlás – mondta a férfi angolul, halkán, háttározottan.

– Bezárjam a kaput? – vetette oda a kérdést magyarul az unoka, de azzal volt elfoglalva, hogy a laptop táskáját biztonságba helyezze.

– Kulccsal. Hozd is be! – hangzott az elégedett válasz, szintén magyarul.

Na, ez is jól kezdődik! – gondolta Noel.

De legalább volt saját szobája!

Igaz, fürdőszoba csak egy meg egy kicsi konyha, benne egyetlen asztal két székkal, ami az étkezőt jelentette.

A bőröndjeiből nem pakolt ki, mindössze a pipetétáskáját meg a törölközőjét vette elő.

A zuhanyozás egyelőre felfrissítette.

Az asztalon várta valami péksütemény, meg egy pohár tej! Azon felnevetett.

– Nem gondolod, hogy kicsit öreg vagyok már ahhoz, hogy tejet igyak? – harapott bele az omlós buktába, csak úgy, állva.

– Ül le, ha eszel, és az asztalra morzszálj, ne a padlóra! Persze, ha takarítani is te akarsz...

Noel azonnal leült a kényelmetlen, támla nélküli székre. Igyekezett minél gyorsabban lenyelni az ételt. A tejet csak azért sem itta meg!

– Hol van a víz? – kérdezte.

– Hol lenne? A csapban! – mordult egyet a nagyapja.

– Arra gondoltam, amit meg lehet inni!

– A csapban! Mi ezt isszuk! – mutatott a mosogató irányába.

Noel mégis inkább a tejet választotta. A végén valami fertőzést kap, aztán ki tudja, van-e itt egyáltalán orvos! – gondolta magában.

A nagyapja nem könnyítette meg a dolgát. Nem kérdezett, nem érdeklődött, nem babusgatta.

Honnan vette Rozika, hogy az öreg jó ember?

Lehet, hogy húsz éve még az volt...

Noel viszont nem akart tolamakodni! Nem kezdett el mesélni semmit, nem kapta elő a fényképalbumot, pedig a kisebbet betette a bőröndbe.

– Hazatelefonáltál? – hangzott el megint egy újabb egyszavas kérdés.

– Minek? Nincs otthon senki – húzta meg a vállát.

– Rozika neked senki? – kérdezte halkán a nagyapja.

Noel elvörösödött.

– Egy perc! – ment be a szobájába sietve.

Az ajtót becsukta maga után, csak aztán hívta a házat. Szerencséje volt, üzenetrögzítőre ment a hívás. Na igen, még csak hajnali öt óra volt LA-ben.

Legalább nem kellett magyarázkodnia. Egyelőre elmaradt Rozika véget nem érő intelmeinek a sora is.

– Mehetünk! – mondta, miután visszament a konyhába. – Szeretnék pár dolcsit beváltani, hogy ne legyenek a terhedre, ha szükségem van valamire.

– Jó. Megmutatom, hol a bank – és a nagyapja már indult is kifelé. – Kitől tanultál meg magyarul?

– Rozikától. Vele mindenkinek magyarul kell beszélni, nem hajlandó angolul megszólalni otthon.

– Sokat lehattél vele! – jegyezte meg a férfi halkán.

– Vele nőttem fel! – suttogta Noel.

A ház mellett parkolt egy Opel, de a nagyapja csak ment tovább, kinyitotta a kaput, majd elindult a kerítés mentén.

– Gyalog megyünk? – csodálkozott az unoka.

– Gyalog – hangzott az egyszerű felelet.

„Attól legalább nem kell félnem, hogy extrém módon gyarapodni fog a szókincsem, vagy nem értem meg az öregember irodalmi stílusát!” – gondolta pikírtén a fiú és ettől valahogy jobb kedve lett. Kevésbé nyomasztotta az ismeretlen ország, város, a soha nem látott nagyapja. Egyébként sem tehet semmit addig, amíg be nem tölti a tizennyolcadik évét.

Ahogy kiértek a csendes utcából, szinte azonnal egy forgalmas sétányon találták magukat. Egymás mellett volt a pékség, a zöldséges, egy nagyobbacska közért, aztán fagyizó (tudta, hogy a jégkrém itteni megfelelője, csak finomabb!), mindenféle süteményekkel, majd végre megpillantotta a banknak az épületét is.

– Ha jobbra még, akkor eléred a partot. Ha balra, akkor meg a buszpályaudvart. Nem tudsz eltévedni!

– Ennyi az egész? – nézett szét csodálkozva Noel.

– Ennyi.

Aztán bevásároltak.

A nagyapját mindenki név szerint ismerte, ami cool, de a hülyébbnél hülyébb kérdésekből gyorsan elege lett. Ettől függetlenül csak magában tette hozzá a hülye kérdésre illő hülye választ: Te vagy az unoka? (Nem, én egy földönkívüli vagyok!) Na, hogy tetszik itt? (Megmondom egy hét múlva!) Majd lesznek barátaid! (Akarom, hogy legyenek?) Láttad már a Balatont? (Azt még nem, de nem lehet nagyobb szám, mint az óceán!) Meglátod, milyen szép! (Mi lehet szép egy kicseszett vízfelületen?)

Mindenhol ugyanaz! Mintha összebeszéltek volna!

Mivel nem ismerte a nagyapját, nem akarta kihúzni a gyufát nála azzal, hogy első nap bunkó lesz. Mire a fagyizóhoz értek, inkább már be sem akart menni.

– Túléled! – nézett rá a férfi. – A fagyi meg majd kárpótol! – és már lépett is be, nyitva hagyva maga mögött az ajtót Noelnek.

